

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Mgr. Ladislavem Vaško ve věci

žalobce: **D. M.**, narozený X
státní příslušnost Ukrajina
bytem X
zastoupený advokátem Mgr. et Mgr. Janem Rabasem
sídlem Vinohradská 343/6, 120 00 Praha 2

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky**,
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 2. 2025, č. j. OAM-417-11/ZR-2025,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 2. 2025, č. j. OAM-417-11/ZR-2025, jímž byla žalobci podle § 46e odst. 1 ve spojení s § 37 odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zrušena platnost zaměstnanecké karty a byla mu stanovena lhůta 30 dnů od právní moci rozhodnutí k vycestování z území ČR.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Žaloba

2. Žalobce nesouhlasil s tím, že žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že vyjádření žalobce obdržel dne „20.02.2025, dva dny po stanovené lhůtě, obdržel správní orgán prostřednictvím Datové schránky vyjádření účastníka řízení, které bylo později 21.02.2025 doplněno dalším dokladem.“
3. Žalobce zdůraznil, že ve správním řízení poukázal na zdravotní potíže matky a její závislost na něm a rovněž tak učinil i u přítelkyně I. M., narozené X, která se žalobcem sdílí bydliště v ČR. Žalobce ve vyjádření ze dne 17. 2. 2025 konkrétně dále namítal mj. zpřetrhání vazeb, a to s odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“), zejména s ohledem na skutečnost, že matka, která si v současnosti si kupuje byt, i přítelkyně žalobce dlouhodobě žijí v ČR a že tady má žalobce zakoupený byt (na hypotéku splatnou ke dni 15. 12. 2054). Zároveň je prokázáno, že žalobce a ani jeho matka již nemají na Ukrajině kde bydlet, neboť matka byt na Ukrajině již prodala. Uvedl, že si dlouhodobě „zařizuje“ život v ČR, složil zkoušku ze znalosti českého jazyka a zažádal si o trvalý pobyt. V důsledku napadeného rozhodnutí by došlo k zpřetrhání vazeb žalobce s rodinou, přítelkyní i s ČR. Žalovaný se s uvedeným odmítl vypořádat a provést důkazy (výslechy), které žalobce ve svůj prospěch navrhoval. Vzhledem ke shora uvedeným skutečnostem je dle žalobce napadené rozhodnutí nezákonné, neboť žalovaný nedostatečně zjistil skutkový stav a neposoudil zásah napadeného rozhodnutí do soukromého života a rodinného života žalobce.
4. Žalobce nesouhlasil s argumentací žalovaného, že se nemusí zabývat povahou a závažností trestného činu spáchaného žalobcem. Poukázal na to, že ve vyjádření ze dne 17. 2. 2025 uvedl, že svého přečinu lituje a má za to, že si z trestu vzal ponaučení. Byl toho názoru, že je napadené rozhodnutí nezákonné, neboť je závažnost trestného činu (a ochrana veřejného pořádku) v hrubém nepoměru k nepřiměřenému zásahu do jeho soukromého a rodinného života.

Vyjádření žalovaného k žalobě

5. Žalovaný poukázal na to, že žalobce nepochopitelně zaměňuje příčinu za následek, když rozhodnutí žalovaného označuje za hlavního strůjce těžkostí, se kterými se musí potýkat. Napadené rozhodnutí v sobě dle žalovaného jistě skrývá potenciál vyvolat nekomfortní situaci pro žalobce, avšak ten zcela opomněl, že vydání rozhodnutí o zrušení povolení k dlouhodobému pobytu zapříčinil on sám svým protiprávním jednáním spočívajícím ve vědomém požití značného množství alkoholu ve značném stupni opilosti, kdy usedl za volant vozidla a ohrožoval tímto způsobem zdraví a majetek ostatních účastníků silničního provozu a jen shodou šťastných okolností nedošlo k horším zdravotním následkům a vyšším škodám, než za které byl pravomocně odsouzen. Zdůraznil, že pokud by žalobce dodržoval zákony hostitelské země, nemusel by nikdy podstupovat předmětné správní řízení. Uvedl, že závadové chování cizinců prohánějící se opilých po tuzemských komunikacích je českou společností vnímáno po právu velmi kriticky a může v nich vyvolávat obavy a negativní postoje. Poukázal na to, že dle § 37 odst. 1 zákona o pobytu cizinců není povinen posuzovat přiměřenost dopadů rozhodnutí dle § 174a odst. 3 zákona o pobytu cizinců; zároveň platí, že článek 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod je přímo aplikovatelný a žalovaný se přiměřeností dopadu rozhodnutí do soukromého rodinného života žalobce dle článku 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod zabýval. Uvedl, že pokud se žalobce domáhá také zohlednění závažnosti spáchané trestné činnosti a výši uloženého trestu, nemá dle žalovaného tato skutečnost na

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

projednávanou věc žádný vliv, neboť se jedná o trestněprávní důsledky úmyslného trestného činu a nijak to nesouvisí s projednávanou věcí.

6. Poukázal na to, že žalobce si nemovitost pořídil v době, kdy musel vědět, že vzhledem k jeho pravomocnému odsouzení je jeho pobyt v ČR ohrožen. Stejně to je i s pořízením hypotéky. Finanční závazky, kterými žalobce argumentuje v žalobě, nemají žádný vliv na posouzení projednávané věci, je čistě soukromou věcí každého cizince, jaké na sebe vezme finanční závazky. Konstatoval, že pouhé konstatování, že žalobce má na území ČR příbuzné, samo o sobě není natolik hodné zřetele, aby mohlo významným způsobem ovlivnit rozhodování žalovaného, který naopak zjistil, že žalobce kromě odsouzení za úmyslný trestný čin má celou řadu záznamů prokazující úmyslné protiprávní jednání, za které byl žalobce sankcionován.
7. Žalovaný zdůraznil, že prodej majetku na Ukrajině a případné zpřetrhání pout k domovskému státu bylo dobrovolnou volbou žalobce; pokud chtěl spojit svoji budoucnost s ČR, vzal na sebe závazek, že bude dodržovat kulturně společenská pravidla, kterými se česká společnost řídí. Konstatoval, že žalobce v ČR žije poměrně krátce od roku 2019 a v poměrně krátké době již několikrát porušil její zákony, což nemá s plnohodnotnou integrací nic společného. Poukázal na to, že žalobci není napadeným rozhodnutím zakázán pobyt na území ČR ani jiného státu EU, nikdo a nic mu tedy v tom, aby si našel zaměstnání odpovídající jeho kvalifikaci v zemi původu či některé další zemi EU, nebrání.

Replika žalobce

8. Žalobce konstatoval, že v době výkonu trestu způsobem svého života prokázal, že dalšího trestu není třeba. Zopakoval, že svého činu lituje, nicméně považuje za nepřiměřené, aby mu jedna chyba „zničila život“ způsobem uvedeným v žalobě. Považoval úvahy žalovaného o cizincích prohánějících se opilý po tuzemských silnicích ve světle posledních událostí, kdy se (sice střízlivý) český europoslanec za potlesku velké části veřejnosti opakovaně prohání po českých silnicích rychlostí kolem 300 km/h, přičemž se při tom natáčí mobilem, řídí jednou rukou a uvedené konání sdílí na sociálních sítích, za zcela účelové. Poukázal na to, že Nejvyšší správní soud opakovaně judikoval, že na základě existence jiného pobytového oprávnění nelze zrušit platné pobytové oprávnění s tím, že si cizinec může vyřídít jiné pobytové oprávnění.

Posouzení věci soudem

9. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) bez jednání, neboť žalobce i žalovaný s rozhodnutím bez nařízení jednání výslovně souhlasili.
10. Žaloba není důvodná.
11. Soud poukazuje na judikaturu NSS týkající se vymezení požadavků kladených na formulaci žalobního bodu. V rozsudku ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005-58, publ. pod č. 379/2006 Sb. NSS, rozšířený senát NSS uvedl, že § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. „žalobci ukládá povinnost uvést v žalobě konkrétní (tj. ve vztahu k žalobci a k projednávané věci individualizovaná) skutková tvrzení doprovázená (v témže smyslu) konkrétní právní argumentací, z nichž plyne, z jakých důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné ... Líčení skutkových okolností nemůže být toliko typovou charakteristikou určitých "obvyklých" nezákonností, k nimž při vyřizování věcí určitého druhu může docházet, nýbrž zcela jasně

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

individualizovaným, a tedy od charakteristiky jiných konkrétních skutkových dějů či okolností jednoznačně odlišitelným popisem ... Žalobce je též povinen vylíčit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. Právní náhled na věc se přitom nemůže spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami. Pokud žalobce odkazuje na okolnosti, jež jsou popsány či jinak zachyceny ve správním či soudním spise, nemůže se jednat o pouhý obecný, typový odkaz na spis či jeho část, nýbrž o odkaz na konkrétní skutkové děje či okolnosti ve spisu zachycené, a to tak, aby byly zřetelně odlišitelné od jiných skutkových dějů či okolností obdobné povahy a aby bylo patrné, jaké aspekty těchto dějů či okolností považuje žalobce za základ jím tvrzené nezákonnosti.“

V rozsudku ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78, publ. pod č. 2162/2011 Sb. NSS, k tomu rozšířený senát NSS doplnil, že „je nutno za žalobní bod považovat každé vyjádření žalobce, z něhož byt i jen v nejhrubších obrysech lze dovodit, že napadené správní rozhodnutí z určitého důvodu považuje za nezákonné. Jinými slovy, náležitost žaloby dle § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. je splněna, pokud jsou z tvrzení žalobce seznatelné skutkové děje a okolnosti individuálně odlišitelné od jiných ve vztahu ke konkrétnímu případu žalobce, jež žalobce považoval za relevantní k jím domnělé nezákonnosti správního rozhodnutí; právní důvody nezákonnosti (či nicotnosti) napadeného správního rozhodnutí pak musí být tvrzeny alespoň tak, aby soud při aplikaci obecného pravidla, že soud zná právo, mohl dostatečně vymezit, kterým směrem, tj. ve vztahu k jakým právním předpisům bude směřovat jeho přezkum.“

12. Nesouhlas žalobce s tím, že žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že vyjádření žalobce ze dne 17. 2. 2025 obdržel dne 20. 2. 2025, není řádným žalobním bodem. Tento nesouhlas totiž neobsahuje žádnou skutkovou nebo právní argumentaci a není ani zřejmé, jak se mělo to, že žalovaný uvedl, že vyjádření žalobce obdržel dne 20. 2. 2025, dotýkat subjektivních práv žalobce. Uvedené tvrzení žalobce tudíž nelze považovat za žalobní bod ve smyslu § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s., a proto se jím soud nemohl zabývat.
13. Podle § 46e odst. 1 zákona o pobytu cizinců Ministerstvo vnitra zruší platnost zaměstnanecké karty mj. z důvodů uvedených v § 37.
14. Podle § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců Ministerstvo vnitra zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže cizinec byl pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu.
15. Pravomocné odsouzení za spáchání úmyslného trestného činu je podle § 37 odst. 1 písm. a) ve spojení s § 46a odst. 1 zákona o pobytu cizinců jasně formulovaným zákonným důvodem pro zrušení platnosti zaměstnanecké karty. Zákon Ministerstvu vnitra nedává v tomto ohledu možnost správního uvážení, včetně případného zvažování různých aspektů spáchaných úmyslných trestných činů, jakými jsou jejich závažnost a povaha, či rozlišovat mezi úmyslnými trestnými činy, které jsou důvodem pro zrušení dlouhodobého pobytu, a které nikoliv. Citované právní normy stanoví správnímu orgánu jednoznačně povinnost rozhodnout určitým způsobem za předpokladu splnění podmínek uvedených v zákoně (viz např. rozsudky NSS ze dne 22. 11. 2017, č. j. 6 Azs 348/2017-26, odst. 9, dne 27. 1. 2012, čj. 8 As 34/2011-85, nebo ze dne 9. 10. 2013, čj. 1 As 85/2013-51). Z tohoto úhlu pohledu je zcela nerozhodná argumentace žalobce tím, že nebyla způsobena žádná škoda na zdraví či životě lidí, že způsobená majetková škoda nebyla velká, že se ze svého jednání poučil, že vede nyní řádný život, že svého činu upřímně lituje, žije s přítelkyní, pracuje a splácí úvěr na svou nemovitost. Tyto žalobcem uváděné okolnosti totiž nic nemění na faktu, že žalobce

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

byl odsouzen za spáchání úmyslného činu, které je dle § 37 odst. 1 písm. a) ve spojení s § 46a odst. 1 zákona o pobytu cizinců důvodem pro zrušení zaměstnanecké karty.

16. Z obsahu správního spisu přitom vyplývá, že žalobce dne 6. 11. 2023 okolo 23:30 hodin v Lounech z místa svého bydliště na adrese X do ulice Postoloprtská řídil osobní motorové vozidlo zn. Škoda Fabia s reg. zn X, přičemž byl kontrolován hlídkou Policie ČR a provedenou dechovou zkouškou přístrojem Dräger ve 23:34 hod byla žalobci naměřena hladina alkoholu v dechu ve výši 1,47 g/kg, při opakované dechové zkoušce téhož dne ve 23:39 hod měl hladinu alkoholu v dechu ve výši 1,59 g/kg a při další zkoušce téhož dne ve 23:47 hodin pak 1,55 g/kg. Za toto jednání byl trestním příkazem Okresního soudu v Lounech ze dne 21. 11. 2023, č. j. 3 T 275/2023-42, odsouzen za přečin ohrožení pod vlivem návykové látky podle § 274 odst. 1 trestního zákoníku k peněžitému trestu a dále k trestu 15 měsíců zákazu činnosti. Z uvedeného je nepochybné, že žalobce spáchal úmyslný trestný čin. Zcela zjevně tak naplnil hypotézu § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců. To ostatně v žalobě ani nijak nezpochybil.
17. Žalobce dále namítal, že napadené rozhodnutí představuje nepřiměřený zásah do jeho ústavně zaručených práv, zejména do práva na respektování soukromého a rodinného života dle čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.
18. Ustanovení § 174a odst. 3 zákona o pobytu cizinců stanoví, že přiměřenost dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán posuzuje pouze v případech, kdy to tento zákon výslovně stanoví, což není nyní projednávaný případ (viz např. rozsudek NSS ze dne 31. 3. 2022, č. j. 10 Azs 183/2020-33, odst. 9, a tam citovaná judikatura). Jelikož § 37 odst. 1 zákona o pobytu cizinců neurčuje, že by se měla hodnotit přiměřenost dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života, žalovaný nijak nepochybil, jestliže uvedl, že neměl dle zákona o pobytu cizinců povinnost hodnotit přiměřenost jeho rozhodnutí. V tomto směru je závěr žalovaného správný a je zcela přezkoumatelný.
19. Žalovaný byl přesto povinen v odůvodnění přezkoumatelně vysvětlit přiměřenost napadeného rozhodnutí z hlediska dopadů do soukromého a rodinného života žalobce, a to právě s ohledem na čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, neboť žalobce ve správním řízení takové konkrétní námitky vznesl (viz např. rozsudky NSS ze dne 29. 4. 2020, č. j. 1 Azs 76/2020-37, odst. 22 a tam citovanou judikaturu, nebo ze dne 23. 7. 2020, č. j. 2 Azs 144/2020-35, zejm. odst. 35–36).
20. Soud dále konstatuje, že se žalovaný přiměřeností dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce zabýval. Nepominul tedy skutečnost, že žalobce žije s přítelkyní a že vlastní byt. Žalovaný dále konstatoval, že ve stejném městě jako žalobce bydlí též jeho matka. Žalovaný pak na základě jemu známých skutečností dospěl k závěru, že dopad napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce nebude nepřiměřený. I v tomto směru je rozhodnutí žalovaného přezkoumatelné.
21. Soud dále zdůrazňuje, že napadené rozhodnutí žalobci přímo neukládá povinnost opustit území ČR. Napadené rozhodnutí mu také neukládá zákaz vstupu na území ČR. Jde „pouze“ o rozhodnutí o zrušení platnosti zaměstnanecké karty. V tomto soud odkazuje na závěry NSS vyslovené v rozsudku ze dne 31. 3. 2022, č. j. 10 Azs 183/2020-33: *„NSS nepřisvědčil ani stěžovateloivu tvrzení, že napadené správní rozhodnutí mu ukládá povinnost opustit ČR. Toto rozhodnutí se zabývá jen stěžovateloivu žádostí o prodloužení zaměstnanecké karty a nijak se nevyjadřuje k povinnosti vycestovat z ČR. Ačkoliv je pravda, že po uplynutí doby platnosti zaměstnanecké karty stěžovatel pozbude pobytového a pracovního oprávnění, které mu z ní*

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

plynulo, neznamená to ještě bezprostřední povinnost vycestovat do Turecka. Ostatně stěžovatel v lednu 2019 požádal o mezinárodní ochranu (rozsudek NSS ze dne 27. 10. 2020, čj. 10 Azs 235/2020-35). Krajský soud tak správně neposuzoval, zda stěžovateli hrozí nebezpečí při návratu do Turecka, neboť k takovému následku napadené správní rozhodnutí nevede“ (odst. 14). Ve shodě se závěry NSS soud taktéž konstatuje, že napadené rozhodnutí o zrušení zaměstnanecké karty, kterým sice žalobce ztrácí pobytové a pracovní oprávnění, přímo nevede k povinnosti žalobce opustit ČR a vrátit se na Ukrajinu.

22. Jediným řešením situace z hlediska dodržení mezinárodněprávních závazků ČR, včetně Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, tedy není nutně pouze existence platnosti zaměstnanecké karty žalobce, který svým trestněprávním jednáním zapříčinil, že jednoznačně splnil zákonodárcem stanovené podmínky pro zrušení tohoto pobytového titulu. Soud dále uvádí, že by žalobce jako státní příslušník Ukrajiny mohl využít některý z jiných institutů zákona o pobytu cizinců. Tento závěr má oporu též v judikatuře správních soudů. V tomto ohledu je příléhavý rozsudek NSS ze dne 24. 9. 2015, č. j. 6 Azs 163/2015-47, který – v kontextu přezkumu rozhodnutí o neprodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území ČR z důvodu spáchání úmyslného trestného činu – vyslovil, že k ochraně mj. práva na respektování soukromého a rodinného života v důsledku případné povinnosti opustit území slouží „jiné právní prostředky (poskytnutí mezinárodní ochrany, jiné pobytové tituly, např. za účelem strpění pobytu pro existenci překážek vycestování atp.)“⁶. Uvedený výklad není v rozporu s čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Ten ČR zavazuje k tomu, aby nepřiměřeně nezasahovala do soukromého a rodinného života žalobce. Čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod nestanoví, že se tak musí stát pouze cestou vydání či zachování právě toho pobytového oprávnění, které si žalobce vybere a požádá o něj, pokud existují jiné cesty, jak případnému nepřiměřenému zásahu zabránit. V nyní posuzované věci není pochyb o tom, že žalobce má k dispozici jiné cesty k legálnímu setrvání na území ČR (srov. dále např. rozsudky NSS ze dne 10. 8. 2023, č. j. 2 Azs 135/2023-33, ze dne 18. 11. 2022, č. j. 3 Azs 235/2022-27 nebo ze dne 29. 2. 2022, č. j. 3 Azs 238/2022-41, odst. 44–46).
23. Soud dále poukazuje na závěry žalovaného, který zjistil, že přítelkyně žalobce (I. M.) má na území ČR udělenou od března 2022 dočasnou ochranu, podle všeho je na území ČR zaměstnána, a může tak své materiální a životní potřeby bez problémů uspokojovat nezávisle na žalobci; obdobné to je i s matkou žalobce, která má na území ČR udělenou zaměstnaneckou kartu a je řádně zaměstnána v celkem náročné manuální profesi ve výrobě, doložená lékařská zpráva a gynekologické obtíže nemají zjevně na její pobytové oprávnění žádný vliv. Soud se shoduje se žalovaným v tom, že v případě matky žalobce a jeho přítelkyně se jedná o osoby, které nejsou přímo závislé na pobytovém statusu žalobce, neboť udělený pobytový status jim umožňuje vykonávat výdělečnou činnost a zajišťovat si prostředky k pobytu, navíc bylo zjištěno, že matka je na území ČR hlášena na úplně odlišné adrese než žalobce. Ani jedna z uvedených osob není bezprostředně závislá na žalobci, resp. na jeho pobytovém oprávnění, např. ze zdravotních důvodů, to kromě jiného znamená, že evidentně nejsou odkázány na jeho bezprostřední péči.
24. Soud ve shodě se žalovaným konstatuje, že žalobci předestřená újma v rodinném životě bezprostředně nehrozí. Žalobce totiž není zcela zbaven možnosti realizovat společný život s jeho rodinnými příslušníky na území ČR, neboť vzhledem k současné situaci v zemi jeho původu (ozbrojený konflikt na území Ukrajiny vyvolaný invází vojsk Ruské federace dne 24. 2. 2022) má na území ČR možnost požádat o dlouhodobé vízum za účelem strpění

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

pobytu podle § 33 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců a bude-li mu vyhověno, je možné požádat na příslušné pobočce Úřadu práce o vydání pracovního povolení. Ztráta pobytového oprávnění (zaměstnanecké karty) na základě výše uvedeného tedy nutně nemusí znamenat vycestování z území ČR a zpřetrhání vazeb žalobce s matkou, přítelkyní i s ČR, jak žalobce namítá. Tvrzení žalobce, že napadené rozhodnutí je v rozporu s čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, proto není opodstatněné, neboť není vyloučena možnost realizovat společný život žalobce s jeho rodinou na území ČR.

25. V podobném duchu lze dodat, že zrušení zaměstnanecké karty je následkem trestné činnosti samotného žalobce. Ten si musel být vědom toho, že jeho trestná činnost může negativně zasáhnout nejen jeho samotného, ale též jeho blízké (srov. např. rozsudky NSS ze dne 30. 8. 2022, č. j. 6 Azs 161/2020-45, odst. 51, ze dne 1. 4. 2021, č. j. 1 Azs 485/2020-32, odst. 13, ze dne 2. 4. 2020, č. j. 6 Azs 32/2020-26, odst. 22, ze dne 17. 1. 2020, č. j. 5 Azs 305/2019-59, odst. 17, ze dne 30. 3. 2017, č. j. 9 Azs 313/2016-41, či ze dne 27. 9. 2019, č. j. 3 Azs 94/2018-32, odst. 27).
26. Žalobce má nepochybně pravdu v tom, že zrušení zaměstnanecké karty mu přinese jisté těžkosti a bude spjato s určitými časovými a administrativními nároky, rozhodně však nelze tento následek vlastního úmyslného protiprávního jednání žalobce hodnotit jako nepřiměřený zásah do jeho základních práv. Soud souhlasí s tezí vyslovenou v rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 6. 11. 2023, č. j. 45 A 4/2023-51, že *„pokud cizinec nesplňuje podmínky konkrétního pobytového oprávnění, je mnohem vhodnější, aby mu v případě hrozby porušení mezinárodních závazků bylo uděleno pouze nejnižší pobytové oprávnění, které může tuto hrozbu účinně odvrátit, a nikoliv pobytové oprávnění podle jeho volby. Opačný výklad by cizince, kteří podmínky pobytového oprávnění nesplňují (navíc z důvodu vědomé trestné činnosti), nedůvodně zvýhodňoval oproti cizincům, kteří podmínky svého pobytového oprávnění řádně plní.“*
27. Pokud jde o to, že žalobce vlastní byt a platí splátky hypotečního úvěru, tyto okolnosti jsou pro posouzení přiměřenosti napadeného rozhodnutí nepodstatné. Žalobce totiž může byt pronajmout a z nájmu splácet předepsané splátky, či může byt prodat, a hypoteční úvěr splatit. Každopádně samotný fakt vlastnictví nemovité věci na území ČR nemůže způsobovat nepřiměřený dopad rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce.
28. Soud proto uzavírá, že napadeným rozhodnutím dojde k určitému zásahu do soukromého a rodinného života žalobce, který však vzhledem k okolnostem tohoto konkrétního případu nelze vyhodnotit jako nepřiměřený. Dopady napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce proto nejsou s ohledem na konkrétní okolnosti projednávané věci nepřiměřené.
29. Soud k návrhu žalobce neprovedl dokazování výpisem z katastru nemovitostí, smlouvou o úvěru č. 0843822109, evidenčním listem – vlastníkem, pracovní smlouvou žalobce, osvědčením o znalosti českého jazyka pro účely získání povolení k trvalému pobytu na území ČR, žádostí o povolení k trvalému pobytu ze dne 9. 8. 2024, povolením k pobytu, pracovní smlouvou a propouštěcí zprávou matky žalobce, mapou vzdálenosti od bydliště matky žalobce k bydlišti žalobce, smlouvou o koupi a prodeji bytu na Ukrajině, společnými fotografiemi žalobce s matkou, přítelkyní s přáteli v ČR, mzdovým výměrem přítelkyně žalobce, prvostupňovým rozhodnutím, včetně doručky, protokolem o nahlédnutí do spisového materiálu ze dne 3. 2. 2025, doručenkou datové schránky a samotnou datovou zprávou ze dne 17. 2. 2025, vyjádřením žalobce ze dne 17. 2. 2025, včetně příložených

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

důkazů, a doručenkou napadeného rozhodnutí, neboť všechny tyto listiny jsou součástí soudu předloženého správního spisu, kterým se dokazování v soudním řízení správním neprovádí.

30. Soud neprovedl k návrhu žalobce ani dokazování rozsudky NSS ze dne 5. 2. 2021, č. j. 5 Azs 203/2020-36, a ze dne 22. 1. 2020, č. j. 10 Azs 256/2019-39, a rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 25. 7. 2024, č. j. 41 A 15/2024-39, neboť judikaturou soudů se dokazování v soudním řízení neprovádí.
31. Soud neprovedl k návrhu žalobce ani výsledky žalobce, jeho matky, jeho přítelkyně a pana Vavřiny; tyto důkazní návrhy směřovaly k prokázání intenzity vazeb žalobce na území ČR. Soud k tomu zdůrazňuje, že skutkový stav zjištěný soudem ze správního spisu byl zcela dostatečný pro rozhodnutí věci a pro závěr soudu, že v projednávané věci nemůže dojít k nepřiměřeným dopadům napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce, a to i přes jeho vazby, které má na území ČR. Provedení výslechů uvedených osob by tak bylo pro účely tohoto soudního řízení nadbytečné.
32. S ohledem na výše uvedené soud uzavírá, že žalobu vyhodnotil žalobu jako nedůvodnou, a proto ji výrokem I. rozsudku podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
33. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly, proto soud výrokem II. rozsudku vyslovil, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů řízení právo.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **lze** podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 24. června 2025

Mgr. Ladislav Vaško v. r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

USNESENÍ

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Mgr. Ladislavem Vaško ve věci

žalobce: **D. M.**, narozený X
státní příslušnost Ukrajina
bytem X
zastoupený advokátem Mgr. et Mgr. Janem Rabasem
sídlem Vinohradská 343/6, 120 00 Praha 2

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky**
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 2. 2025, č. j. OAM-417-11/ZR-2025,

takto:

V písemném vyhotovení rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem č. j. 54 A 5/2025-46, **se opravuje** datum vydání tohoto rozsudku tak, že správné datum je **18. června 2025**.

Odůvodnění:

Při písemném vyhotovení uvedeného rozsudku došlo k chybě spočívající v tom, že bylo chybně uvedeno datum vydání tohoto rozsudku **24. června 2025**, ačkoli správně mělo být uvedeno **18. června 2025**. Protože jde o zřejmou chybu v psaní, byla podle § 164 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, provedena oprava tímto opravným usnesením.

Poučení:

Proti tomuto usnesení nejsou opravné prostředky přípustné.

Ústí nad Labem 9. července 2025

Mgr. Ladislav Vaško v.r.
samosoudce